

رابرت وانوی ، مبانی پیشگویی کتاب مقدس، سخنرانی ۱۸

ساختار و محتوای جونل

ب. محتوای یوئیل

رابطه یوئیل ۱ با یوئیل ۲: فریمن ۱.

وقتی به محتوای کتاب یوئیل می‌رسید، یک سوال مهم که باید به آن پاسخ دهید، سوال رابطه بین فصل ۱ و فصل ۲ است. در کتاب *مقدمه‌ای بر پیامبران عهد عتیق نوشته هوبارت فریمن*، او در مورد رویکردهای مختلف به کتاب صحبت می‌کند که حول تفسیر رابطه دو فصل اول متمرکز است. او سه دیدگاه را در فهرست می‌کند c و ab اینجا به عنوان

دیدگاهی است که او اتخاذ می‌کند و من فکر می‌کنم دیدگاهی است که به نظر می‌رسد a. تفسیر آخرالزمانی a. بهتر از سایر دیدگاه‌ها با کتاب مطابقت دارد. او آن را "تفسیر آخرالزمانی" می‌نامد. آنچه این دیدگاه ارائه می‌دهد، درک فصل ۱ به عنوان یک تفسیر تحت‌اللفظی و فصل ۲ به عنوان یک تفسیر مجازی است، اگر بخواهیم آن را خلاصه کنیم. همانطور که در این جزوه می‌گویم، چنین رویکردی فصل ۱ را به عنوان توصیف تحت‌اللفظی از یک آفت ملخ واقعی که اخیراً سرزمین را ویران کرده بود، در نظر می‌گیرد. سپس یوئیل از این توصیف برای تصاویر آخرالزمانی در فصل ۲ استفاده می‌کند، جایی که او حمله آینده دشمنان یهودا را در روزهای آخر توصیف می‌کند. بنابراین فصل ۱ به معنای تحت‌اللفظی و فصل ۲ به معنای بسط مجازی آن خواهد بود که با استفاده از تصویر ملخ‌ها، یک رویداد آخرالزمانی را توصیف می‌کند.

ب. تفسیر تمثیلی

دیدگاه دوم ب. هر دو فصل را به صورت مجازی در نظر می‌گیرد. فریمن آن را دیدگاه «تمثیلی» در مقابل «آخرالزمانی» می‌نامد. این دیدگاه هر دو فصل را به صورت مجازی در نظر می‌گیرد و در آنها توصیفات از مجموعه‌ای از حملات دشمن در تاریخ آینده آنها می‌بیند. چهار نوع ملخ ذکر شده در ۱:۴، جایی که می‌خوانید: آنچه دسته ملخ‌ها باقی گذاشته‌اند، ملخ‌های بزرگ خورده‌اند، آنچه ملخ‌های بزرگ باقی گذاشته‌اند، ملخ‌های جوان « آنچه را که ملخ‌های جوان باقی گذاشته‌اند، ملخ‌های دیگر خورده‌اند. » (این به عنوان چهار حمله به اسرائیل در نظر گرفته می‌شود. چهار نوع ملخ نمایانگر آشور، بابل، یونان و روم هستند. فصل ۲ توصیفی از آخرالزمان و تأسیس پادشاهی هزار ساله است، اما هر دو فصل مجازی هستند.

دیدگاه سوم ج. هر دو فصل را به صورت تحت‌اللفظی در نظر می‌گیرد و این «دیدگاه ج. دیدگاه تحت‌اللفظی

تحت اللفظی «خواهد بود. هم فصل ۱ و هم فصل ۲ بلاهای شدید ملخ را توصیف می‌کنند. آن که در فصل ۲ آمده، شدیدتر از فصل ۱ است، زیرا همانی است که در آینده، روز خداوند را نوید خواهد داد.

بنابراین من فکر می‌کنم این دسته‌ها مفید هستند، چه مجازی، چه تحت اللفظی، یا ترکیبی از مجازی و تحت اللفظی. مورد دوم در تعریف فریمن «آخر الزمانی» است، هم مجازی «تمثیلی» است و هم تحت اللفظی، او آن را «تحت اللفظی» می‌نامد. ریدرباس هر دو را تحت اللفظی می‌بیند. فصل ۱ ویرانی حومه شهر، فصل ۲ ورود طاعون به شهر. اما در فصل ۲ او احساس می‌کند که طاعون ملخ و روز خداوند با هم ادغام شده‌اند، به طوری که برخی از ارجاعات فراتر از فاجعه فعلی به یک داوری بزرگ در آینده اشاره دارند. به عبارت دیگر، دیدگاه ریدرباس به نوعی بین دیدگاه آخر الزمانی و تحت اللفظی فریمن قرار می‌گیرد.

۲. رویکرد بولاک

به صفحه بعد در جزوه خود نگاه کنید. شما قبلاً نوشته بولاک را در این مورد خوانده‌اید. من در آنجا اشاره کردم که بولاک روش‌های تفسیر یونیل را به طور متفاوتی دسته‌بندی می‌کند. او به این سوال که آیا ملخ‌ها در را باید تاریخی دانست، سه پاسخ می‌دهد. ما قصد داریم به آن روش تقسیم‌بندی کتاب ۱:۱-۲:۱۷-۱:۱ برگردیم. او واقعاً ۱:۱-۲:۱۷ را به عنوان یک واحد در نظر می‌گیرد. او بین فصل ۱ و ۲ فاصله‌ای قائل نمی‌شود. او این فاصله را در وسط فصل ۲ قرار می‌دهد. اما او به این سوال که آیا ملخ‌ها را باید به معنای واقعی کلمه استفاده کرد یا خیر، سه پاسخ می‌دهد. ۱. معنای واقعی کلمه تاریخی برای توصیف آفت ملخ که در طول زندگی یونیل رخ داد، است. ۲. تمثیلی است - ملخ‌ها تمثیلی از ارتش‌های مهاجم دوباره بابل، ایران، یونان و روم هستند. سومی «آخر الزمانی» است. او از واژه آخر الزمانی متفاوت از فریمن استفاده می‌کند. از نظر بولاک، دسته‌بندی‌های آخر الزمانی، فرجام‌شناختی هستند - نه مهاجمان زمینی، بلکه مهاجمان فرازمینی که روز خداوند را آغاز می‌کنند. نمی‌دانم این دیدگاه را از کجا آورده است. او می‌گوید که این دیدگاه به طور گسترده مورد قبول نیست و او به طور مستند بیان نمی‌کند که چه کسی این دیدگاه را دارد. مطمئن نیستم چه کسی این دیدگاه را دارد. او به هیچ کس که از آن دفاع کند، استناد نمی‌کند. فقط برای اینکه این برچسب‌های بولاک و فریمن را اشتباه نگیرید. فکر می‌کنم دسته‌بندی‌های فریمن مفیدتر از دسته‌بندی‌های بولاک هستند. بنابراین، این یک سوال قبل از اینکه واقعاً به متن نگاه کنید، مطرح است. رابطه بین فصل ۱ و فصل ۲ را چگونه می‌بینید؟

سوال دومی هم وجود دارد که به عنوان یک بررسی اولیه مهم است و آن توالی ساختار یونیل و روز خداوند ۳. زمانی در جریان مطالب در طول کتاب است. روابط زمانی وقایع در بخش‌های مختلف کتاب چیست؟ ابهام در این نکته یکی از عواملی است که درک ساختار کتاب را پیچیده می‌کند و به نوبه خود ممکن است بر تفسیر فرد از کتاب تأثیر بگذارد. بسیاری از مفسران، از جمله بولاک، کتاب را به ۲:۱۷ تقسیم می‌کنند و دو بخش اصلی، ۱:۱-

و ۲:۱۸ تا پایان، ۳:۲۱، را ایجاد می‌کنند. بخش اول کتاب به عنوان سوگواری بر بلای ملخ و داورى الهی ۲:۱۷ دیده می‌شود. بخش دوم کتاب به عنوان توصیفی از تغییر بخت به نعمت آینده که ناشی از توبه است، دیده می‌شود. بولاک و برخی دیگر که این ساختار کتاب را درک می‌کنند، یک نقطه تمایز اصلی بین ۲:۱۷ و ۲:۱۸ می‌بینند. بخش دوم کتاب تغییر در بخت و نعمت آینده در نتیجه توبه فرضی بین ۲:۱۷ و ۲:۱۸ است. به نظر من، چارچوب‌بندی ساختار کتاب به این شکل، رابطه بین سه واحد مجزا در کتاب را مبهم می‌کند.

بگذارید در مورد ساختار، پیشنهادی جایگزین برای آنچه بولاک ارائه می‌دهد، ارائه دهم. به نظر من، در تحلیل ساختار کتاب، توجه به این نکته مهم است که آیات 2:10 و 11 و 2:31 و 3:15 نشانه مشابهی را برای روز خداوند که در 2:1 به آن اشاره شده است، ارائه می‌دهند. حال بیابید به این سه متن نگاه کنیم. آیات 2:10 و 11 می‌گوید: «در برابر آنها زمین می‌لرزد، آسمان می‌لرزد، خورشید و ماه تاریک می‌شوند و ستارگان دیگر نمی‌درخشند. خداوند در پیشاپیش لشکر خود غرش می‌کند؛ نیروهای او بی‌حد و حصرند و کسانی که از فرمان او اطاعت می‌کنند، قدرتمندند. روز خداوند عظیم است؛ هولناک است. چه کسی می‌تواند آن را تحمل کند؟» شما در اینجا به روز خداوند اشاره دارید. در رابطه با آمدن روز خداوند، این نشانه‌های کیهانی را دارید: خورشید و ماه تاریک می‌شوند و ستارگان دیگر نمی‌درخشند، روز خداوند عظیم است. این آیات 2:10 و 11 هستند.

به آیه ۲:۳۱ نگاه کنید: «پیش از فرا رسیدن روز عظیم و هولناک خداوند، خورشید به تاریکی و ماه به خون تبدیل خواهد شد.» روز خداوند با نشانه‌های کیهانی در آیه ۲:۳۱ می‌آید. یوئیل ۳:۱۴ ب می‌گوید: «زیرا روز خداوند در دره داورى نزدیک است. خورشید و ماه تاریک خواهند شد و ستارگان دیگر نمی‌درخشند. خداوند از صهیون غرش خواهد کرد و از اورشلیم رعد.» بار دیگر، روز خداوند با تاریک شدن خورشید و ماه همراه است. بنابراین در آن سه اشاره پراکنده در کتاب یوئیل، به نظر می‌رسد که شما به همان روز خداوند اشاره دارید. این همان کلمات است.

حالا به نظر من این نشان می‌دهد که روز خداوند که در آن سه مکان به آن اشاره شده است، باید از نظر تاریخی به عنوان یک روز واحد درک شود. اگر این درست باشد، به این معنی است که سه روایت موازی از این روز «در سه بخش مختلف کتاب وجود دارد. این سه روایت از روز خداوند که در راه است را می‌توان مکمل» یکدیگر دانست و بر سه جنبه مختلف از یک موضوع تأکید کرد. به نظر من این در قلب سوال است: ساختار کتاب چگونه است؟

۳. ساختار وانوی از یوئیل

سپس به ۳ در طرح کلی خود نگاه کنید. کتاب به دو بخش تقسیم می‌شود و آن الف یوئیل ۱: ۱-۲۰ طاعون ملخ است - شرح a تقسیم در ۲: ۱۷ و ۱۸ نیست، بلکه به دو بخش تقسیم می‌شود. عدد رومی ۱، فصل ۱: ۱-۲۰

طاعون ملخ معاصر. من آن را به عنوان یک طاعون ملخ تحت‌اللفظی در نظر می‌گیرم که در زمان خدمت یونیل اتفاق افتاد و او آن را به عنوان دآوری از جانب خداوند تفسیر می‌کند و دعوت به توبه می‌کند.

بخش دوم کتاب از آیه ۲:۱ شروع می‌شود و تا انتها ادامه دارد. آنچه در بخش دوم کتاب می‌یابید، سه توصیف از روز خداوند است که به جنبه‌های مختلف آمدن روز خداوند می‌پردازد.

شما به اصطلاح سه توصیف موازی از ب. یونیل ۲۷-۲:۱: روز خداوند با استفاده از تصویر لوکوس روز خداوند دارید. در ۲۷-۲:۱، روز خداوند با تصویر ملخ‌ها و خشکسالی فعلی توصیف شده است. به عبارت دیگر، یونیل زبان فصل ۱ را که در آن بلای ملخ را به معنای واقعی کلمه توصیف کرده است، برمی‌گزیند و از آن برای صحبت در مورد روز خداوند در آخرالزمان استفاده می‌کند.

ج. یونیل ۳۱-۲:۲۸ روح القدس و روز خداوند در آیات ۳۲-۲:۲۸ که اگر به کتاب مقدس عبری خود نگاه کنید، خواهید دید که یک فصل جداگانه است. در متن ماسورتیک، فصل ۳ است. به عبارت دیگر، در عبری، آیات ۳۲-۲:۲۸ به طور واضح از بخش قبلی در آیات ۳۲-۲:۲۸ و عده آمدن روح القدس را دارید که مقدم بر روز خداوند خواهد بود. جدا شده است ۲:۱-۲۷. این همان عبارت معروفی است که در کتاب اعمال رسولان ۲ نقل شده است: «روح خود را بر همه بشر خواهم ریخت» و ریختن روح بر همه بشر مقدم بر روز خداوند است. بنابراین در اینجا توصیف دوم از آمدن روز خداوند آمده است که بر جنبه متفاوتی از آن تمرکز دارد.

د. یونیل ۲۱-۳:۱ دآوری بر ملت‌ها و نجات قوم خدا: روز خداوند آیات ۲۱-۳:۱ است. در متن ماسورتی نیز فصلی جداگانه وجود دارد، فصل ۴، که درباره دآوری بر ملت‌ها و نجات قوم خدا در ارتباط با آمدن روز خداوند صحبت می‌کند.

بنابراین به نظر من در کتاب یونیل از نظر ساختاری، فصل اول را داریم: شرح بلای ه. خلاصه ساختار یونیل ملخ. سپس فصل ۲ تا انتها شامل سه شرح موازی از آمدن روز خداوند است. شما به این نتیجه می‌رسید که به دلیل زبان ۲:۱۰ و ۱۱، ۲:۳۱ و ۳:۱۵ که همگی آمدن روز خداوند را به یک زبان توصیف می‌کنند، به این نتیجه می‌رسید. وقتی به محتوا می‌رسیم و به ۲:۱۷ و ۱۸ نگاه می‌کنیم، به ساختار برمی‌گردیم، با کسانی که می‌خواهند کتاب را به دو بخش در ۲:۱۷ و ۱۸ تقسیم کنند که این ایده سه شرح موازی از روز خداوند آینده را مبهم می‌کند.

نظرات در مورد محتوا: الف. یونیل ۲۰-۱:۱ شرح بلای ملخ فعلی. ۴.

در طرح کلی است، "شرح آفت ملخ I چهار نکته در مورد محتوا. الف (۱: ۱-۲۰ است. این عدد رومی فعلی". آنچه در فصل ۱ می‌یابید، شرح آفت ملخ در زمان یوئیل است، اما نه فقط آفت ملخ. آفت ملخ با خشکسالی و آتش ترکیب شده بود. به آیه ۱۲ نگاه کنید: "تاک خشک شده و درخت انجیر پژمرده شده است. انار، نخل و درخت سیب - همه درختان مزرعه - خشک شده‌اند. مطمئناً شادی بشر پژمرده شده است." به آیه ۲۰ نگاه کنید: "حتی حیوانات وحشی برای شما نفس نفس می‌زنند. جوی‌های آب خشک شده‌اند و آتش مراتع باز را سوزانده است." آیه همچنین می‌گوید: "آتش مراتع باز را سوزانده است، شعله‌ها همه درختان مزرعه را سوزانده‌اند." بنابراین ۱۹ شرح این داوری ترکیبی از آفت ملخ است، بله، اما همچنین خشکسالی و آتش. آتش اغلب با خشکسالی همراه است. برای تجربه این موضوع باید در کالیفرنیا زندگی کنید. اما به نظر من، یوئیل در آیات ۱: ۱-۲۰، برخلاف برخی که صرفاً نمادگرایی و تمثیل را می‌بینند، در حال توصیف یک آفت ملخ و خشکسالی واقعی است. او این را به عنوان داوری خدا تفسیر می‌کند و به این ترتیب، فراخوانی برای توبه است و از این منظر، تجلی روز خداوند است. در آیه ۱۵، «وای بر آن روز! زیرا روز خداوند نزدیک است.» ترجمه جدید می‌گوید: «مانند ویرانی از جانب قادر مطلق خواهد آمد.» این را می‌توان به جای آینده، در زمان حال ترجمه کرد. «مانند ویرانی از جانب قادر مطلق می‌آید.» این آفت ملخ، تجلی روز است.

این دیدگاه که این داوری، تجلی روز خداوند است، یوئیل را قادر می‌سازد تا از وضعیت فعلی به اصل آخر الزمانی حرکت کند. خداوند برای داوری همه کسانی که توبه نمی‌کنند و نام خداوند را نمی‌خوانند، خواهد آمد. بنابراین به نظر من این همان چیزی است که در فصل اول اتفاق می‌افتد.

چهار شرط برای ملخ‌ها

بیا بید به چند آیه نگاه کنیم. آیه ۴ آیه‌ای است که به چهار نوع مختلف ملخ اشاره می‌کند: «آنچه ملخ‌ها باقی گذاشتند، ملخ‌های بزرگ خوردند؛ آنچه ملخ‌های بزرگ باقی گذاشتند، ملخ‌های جوان خوردند؛ آنچه ملخ‌های جوان باقی گذاشتند، ملخ‌های دیگر خوردند.» چهار کلمه عبری مختلف برای ملخ. با این چه کار می‌کنید؟ برخی گفته‌اند که اشاره به مراحل زندگی ملخ‌ها است. مشکل این است که در ۲: ۲۵ شما همان چهار اصطلاح را دارید اما به ترتیب متفاوتی استفاده می‌شوند. در ۲: ۲۵، «سال‌هایی را که ملخ‌ها خورده‌اند - ملخ بزرگ و ملخ جوان، ملخ‌های دیگر و ملخ‌های بزرگ - لشکر بزرگ من که به میان شما فرستادم - به شما پاداش خواهم داد.» اگر منظور مراحل رشد باشد، فکر می‌کنید ترتیب آن یکسان خواهد بود. بنابراین من تمایلی ندارم که فکر کنم منظور مراحل رشد است.

نکته جالب این است که در زبان عبری نه کلمه برای ملخ وجود دارد. عبری واژگان غنی برای ملخ دارد. انگلیسی تا آنجا که من می‌دانم فقط یک کلمه دارد. هیچ معادلی در انگلیسی برای این تمایزات در این کلمات عبری وجود ندارد. و دقیقاً مطمئن نیستم که این تمایز چیست. اما در چهار کلمه اینجا هیچ مبنایی برای دیدگاه تمثیلی دیدن بابل، ایران، یونان و روم یا آشور، بابل، یونان و روم نمی‌بینم.

حالا بیایید به آیات ۵، ۹ و ۱۳ نگاه کنیم. آیه ۵ می‌گوید: «ای مستان بیدار شوید و گریه کنید! ای شرح ویرانی همه نوشندگان شراب، شیون کنید. برای شراب تازه شیون کنید، زیرا از لب‌های شما ربوده شده است.» آیه ۹: هدایای غله و هدایای نوشیدنی از خانه خداوند قطع شده است.» آیه ۱۳: «ای کاهنان، پلاس بپوشید و سوگواری کنید. ای خدمتگزاران پیش قربانگاه، شیون کنید.» ای کسانی که در حضور خدای من خدمت می‌کنید، بیایید و شب را در پلاس بگذرانید؛ زیرا هدایای آردی و نوشیدنی از خانه خدای شما دریغ شده است.» آیات ۵، ۹ و ۱۳ به ما می‌گویند که طاعون چنان مخرب بود که گیاه کافی برای هدایای خوراکی و نوشیدنی معبد باقی نمانده بود. شراب تازه‌ای وجود نداشت، زمین ویران شده بود.

در شماره دسامبر ۱۹۱۵ مجله نشنال جئوگرافیک، توصیفی از نوع مشابهی از آفت ملخ که فلسطین را درنوردید، آمده است. شرحی از یک شاهد عینی وجود دارد که نویسنده آن مقاله در ویرانی آفت ملخ در سال مشاهده کرده است. من آن را کامل نمی‌خوانم، اما شباهت‌ها جالب هستند. میزان تخریبی که این دسته‌های ۱۹۱۵ ملخ می‌توانند به پوشش گیاهی وارد کنند، شگفت‌انگیز است. بنابراین فکر می‌کنم یونیل این نوع آفت را توصیف می‌کند.

در آیات ۱۳ و ۱۴، با توجه به آن داوری، یونیل از مردم می‌خواهد که توبه کنند و به درگاه خدا دعوت به توبه فریاد بزنند. آیه ۱۳: «ای کاهنان، پلاس بپوشید و سوگواری کنید؛ ای خدمتگزاران پیش قربانگاه، شیون کنید. بیایید و شب را در پلاس بگذرانید، ای خدمتگزاران در حضور خدای من، زیرا هدایای غله و نوشیدنی از خانه خدای شما دریغ شده است. روزه مقدس اعلام کنید؛ اجتماع مقدس را فرا بخوانید. بزرگان و همه کسانی که در این سرزمین زندگی می‌کنند را به خانه یهوه، خدای خود، فرا بخوانید و نزد خداوند فریاد بزنید.» او دعا و روزه، بازگشت به سوی خداوند را فرا می‌خواند. او می‌داند که این فاجعه، عمل خداست. خدا در تاریخ اسرائیل نه تنها در برکت، بلکه در داوری نیز عمل می‌کند. در اینجا تحقق لعنت‌های عهد در تثنیه ۲۸:۳۸ و ۴۲ بود. به تثنیه ۲۸:۳۸ برگردید: «بذر زیادی در مزرعه خواهید کاشت، اما کم برداشت خواهید کرد، زیرا ملخ‌ها آن را خواهند خورد.» این یکی از لعنت‌های عهد است. وقتی از خداوند روی برمی‌گردانید، می‌توانید انتظار داشته باشید که اتفاقات خاصی رخ دهد. آیه ۴۲: «ملخ‌ها همه درختان و محصولات زمین شما را خواهند بلعید.» بنابراین یونیل تحقق آن نفرین عهد است.

نکته جالب در یونیل - به فصل ۱ آیه ۳ برگردید: «آن را به فرزندان خود بگویید، و فرزندان آن را به فرزندان خود و فرزندان آنها به نسل بعدی بگویند.» به عبارت دیگر، این اعمال عظیم خدا نه تنها اعمال رهایی و نجات هستند، مانند زمان عید فصح خروج که اسرائیل باید آن را به یاد می‌آورد و نسل به نسل به فرزندان خود می‌گفت. در اینجا شما باید داوری خدا را به یاد داشته باشید و آن را به فرزندان خود نسل به نسل بگویید.

آیه ۱۵، که قبلاً در مورد آن توضیح دادم، می‌گوید: «وای بر آن روز! زیرا روز خداوند نزدیک است؛ مانند هلاکتی از جانب قادر مطلق خواهد آمد.» یوئیل روز خداوند را نزدیک می‌بیند. به نظر می‌رسد که او روز خداوند را شامل طاعون ملخ همزمان یا شاید منادی آمدن آن می‌بیند. از این منظر، این یک داوری الهی موقت است که قرار است به روز بزرگی که قرار است بیاید اشاره کند. بنابراین، به نظر من این همان چیزی است که در فصل اول در حال وقوع است.

یوئیل ۱: ۲-۳: ۲۱-۳ توصیف روز خداوند

به بخش دوم کتاب، یعنی آیات ۱: ۲ تا ۳: ۲۱، می‌رسیم که در آن سه توصیف موازی از فرا رسیدن روز خداوند - روز آخرالزمانی خداوند در تضاد با این داوری موقت الهی در فصل ۱ - وجود دارد.

و اولین مورد از این سه توصیف در آیات ۱: ۲۷-۲۷ یوئیل ۱: ۲-۲۷ روز خداوند با استفاده از تصویر ملخ آمده است که بخش عمده‌ای از فصل ۲ را تشکیل می‌دهد، به استثنای آیات ۲۸-۳۲ که همانطور که قبلاً اشاره کردم، فصلی جداگانه در کتاب مقدس عبری است. بنابراین یوئیل ۱: ۲-۲۷ روز خداوند در تصویرسازی از بلای ملخ فعلی فصل ۱ توصیف شده است. این همان سوال مربوط به رابطه فصل ۱ و فصل ۲ است که با تفسیر آخرالزمانی که در فصل ۲ از زبان تحت‌اللفظی به زبان مجازی یا نمادین تغییر می‌کند، مطابقت دارد.

آیات ۱-۱۱. در فصل ۱، تصویرسازی آفت ملخ به عنوان چیزی که قبلاً رخ داده است، توصیف شده است. در فصل ۲، توصیف چیزی در حال وقوع است. زمان‌های کامل افعال در فصل ۱، به ویژه در ۲: ۳-۹، در بیشتر موارد با زمان‌های ناقص در فصل ۲ جایگزین شده‌اند. بنابراین، فصل ۲ از چیزی صحبت می‌کند که یا اتفاق خواهد افتاد یا در حال وقوع است. تغییری در زمان افعال وجود دارد. در فصل ۲، به نظر می‌رسد ملخ‌ها به نمادهای آخرالزمانی تبدیل شده‌اند که نمایانگر مهاجمان انسانی هستند.

فریمن عبارت «مهاجم از شمال» در آیه ۲۰ را در ارتباط با این موضوع بررسی می‌کند. در آیه ۲: ۲۰ می‌خوانید: «من ارتش شمالی را از شما دور خواهم راند و آن را به سرزمینی خشک و بی‌حاصل خواهم راند، به طوری که ستون‌های جلویی آن به دریای شرقی و ستون‌های عقبی به دریای غربی فرو روند. و بوی بد آن بالا خواهد رفت؛ بوی آن بلند خواهد شد.» فریمن می‌گوید: «شمال» یک اصطلاح فنی در عهد عتیق است که اغلب در متون آخرالزمانی ظاهر می‌شود و در چنین زمینه‌هایی همیشه نماد دشمنان اسرائیل است. در این رابطه، از آن برای نشان دادن جهتی که از آن فاجعه و بدبختی بر فلسطین نازل می‌شود نیز استفاده می‌شود. آشور و بابل از شمال علیه ملت عبری بیرون آمدند و در کتاب مقدس نه تنها به عنوان دشمنان معاصر اسرائیل، بلکه به عنوان نمونه‌ای از دشمن آخرالزمانی او که قرار بود از شمال بیرون بیاید، یعنی «شمالی» «آخرالزمانی، ظاهر می‌شوند.»

و تعدادی ارجاع در آنجا وجود دارد. آن شمالی آخرالزمانی در زکریا، ارمیا، حزقیال، اشعیا و صفینا ذکر شده است. من وقت نمی‌گذارم همه آن منابع را جستجو کنم.

من یک پاراگراف از تفسیر نیکوت آلن را در صفحه ۳۷ نقل قول‌های شما آورده‌ام زیرا فکر دشمن شمالی می‌کنم او قیاس جالبی بین این زبان و یک اثر ادبی معروف دیگر انجام می‌دهد. او می‌گوید: «ملخ‌ها به طور کلی به عنوان «شمالی» نامیده می‌شوند.» این حشرات معمولاً از جنوب یا جنوب شرقی، که توسط باد غالب حمل می‌شوند، به یهودا حمله می‌کنند، اما مواردی از نزدیک شدن از شمال نیز شناخته شده است. طاعونی که در سال به اورشلیم رسید، «همان طاعونی که در نشنال جئوگرافیک بود»، «از شمال شرقی آمد. احتمالاً در زمان ۱۹۱۵ یونیل، شروع آن از شمال بود؛ اشارات بعدی به ویژگی‌های جغرافیایی در سه جهت دیگر، این استنباط را تأیید می‌کند. اما همانطور که در ۲: ۱-۱۱ ملخ‌ها از طریق عینک‌های روانی دیده می‌شدند، بنابراین در اینجا اصطلاح فعلی دارای بُعدی ماوراءالطبیعه است که بر بُعد طبیعی غلبه دارد. پیامبران پیشین توصیفات ترسناکی از «دشمن از شمال» ارائه داده بودند. اکنون آلن، که تاریخ یونیل را دیر می‌داند، می‌گوید که منظور او پیامبران دیگری مانند ارمیا، حزقیال و اشعیا است که قبلاً از این دشمن شمالی صحبت کرده بودند. پیامبران پیشین توصیفات ترسناکی از «دشمن از شمال» ارائه داده بودند. این عبارت حال و هوای لشکرهای ترسناک موردور تالکین را دارد. در حزقیال ۱۵: ۳۸؛ ۲: ۳۹، لشکرهای آخرالزمانی گوگ از دورترین نقاط شمالی می‌آیند تا یهودا را نابود کنند، اما با ضدحمله یهوه در هم می‌شکنند.» حالا به نظر من، یونیل درباره همان چیزی صحبت می‌کند که حزقیال می‌گوید. حتی قبل از زمان حزقیال، ارمیا این مضمون را از آن خود کرده بود و بارها از آن برای ۳۸-۳۹ توصیف نیروهای شیطانی مرموزی که یهوه به عنوان مأموران خود برای مجازات یهودای گناهکار به کار می‌گرفت، استفاده می‌کرد.» پاراگراف بعدی را نمی‌خوانم. اما در آیه ۲۰ به این ارتش شمالی که خداوند آنها را بیرون خواهد راند، اشاره شده است.

من قسمت قبلی این فصل را نخوانده‌ام. بگذارید چند آیه از آن را بخوانم تا حال. داوری خدا در تصویر ملخ‌ها و هوای متن را درک کنم. بیایید به هفت آیه اول فصل ۲ نگاه کنیم: «در صهیون شیپور بنوازید؛ در کوه مقدس من زنگ خطر را به صدا درآورید. همه ساکنان زمین بلرزند، زیرا روز خداوند فرا می‌رسد. نزدیک است - روز تاریکی و ظلمت، روز ابرها و سیاهی. مانند سپیده دم که در کوه‌ها گسترده می‌شود، لشکری بزرگ و قدرتمند می‌آید، لشکری که هرگز در گذشته نبوده و در اعصار آینده نیز نخواهد بود. پیش روی آنها آتش می‌بلعد، در پشت سرشان شعله‌ای شعله‌ور است. پیش روی آنها زمین مانند باغ عدن است، در پشت سرشان بیابانی ویران - هیچ چیز از آنها در امان نیست.»

بنابراین، این تصویر ملخ‌ها است.» آنها ظاهری مانند اسب دارند، مانند سوار نظام می‌تازند. با صدایی

مانند صدای ارابه‌ها از قله کوه‌ها می‌پرند، مانند آتشی که کاه را می‌سوزاند، مانند ارتشی قدرتمند که برای جنگ آماده شده است. با دیدن آنها، ملت‌ها در اضطراب هستند؛ هر چهره‌ای رنگ‌پریده می‌شود. آنها مانند جنگجویان حمله می‌کنند؛ مانند سربازان از دیوارها بالا می‌روند. همه در صف حرکت می‌کنند و از مسیر خود منحرف نمی‌شوند. آنها به یکدیگر تنه نمی‌زنند «سپس آیه ۹»: «آنها به شهر هجوم می‌آورند.» بنابراین این تصویر از این ویرانی، این داوری خدا در تصویر ملخ‌هایی که به زمین می‌آیند، وجود دارد.

آیات ۱۲-۱۷ دعوت به توبه است. آیه ۱۲ می‌گوید: «حتی اکنون، خداوند یونیل ۲: ۱۲-۱۷ دعوت به توبه می‌گوید، با تمام قلب خود، با روزه و گریه و ماتم به سوی من بازگردید.» دل خود را چاک کنید، نه جامه خود را. به سوی خداوند، خدای خود، بازگردید، زیرا او مهربان و دلسوز است، دیر خشم و سرشار از محبت، و از فرستادن بلا پشیمان می‌شود. چه کسی می‌داند؟ شاید برگردد و رحم کند و برکتی از خود به جا بگذارد - هدایای غله و هدایای نوشیدنی برای خداوند، خدای شما. در صهیون شیپور بنوازید، روزه مقدس اعلام کنید، مجمع مقدس را فرا بخوانید. مردم را جمع کنید، مجمع را تقدیس کنید، بزرگان را گرد هم آورید، کودکان و شیردهندگان را گرد هم آورید. داماد اتاق خود و عروس حجله خود را ترک کند. کاهنانی که در حضور خداوند خدمت می‌کنند، بین ایوان معبد و محراب گریه کنند. بگویند: «ای خداوند، قوم خود را حفظ کن. میراث خود را مایه تمسخر و ضرب‌المثل در میان ملت‌ها قرار مده. چرا باید در میان قوم‌ها بگویند: «خدای آنها کجاست؟»» بنابراین یک «فراخوان بسیار قوی برای توبه وجود دارد»: «دل‌های خود را چاک کنید، نه جامه‌های خود را»

آیات ۱۸-۲۷ پاسخ خداوند را توصیف می‌کنند. در آیه ۱۸ یک مشکل ترجمه یونیل ۲: ۱۸-۲۷ پاسخ خداوند وجود دارد. متوجه شده‌اید که در جزو متان ترجمه‌های پنج نسخه انگلیسی را ارائه داده‌ام. کینگ جیمز می‌گوید: خداوند حسادت خواهد کرد»، این مربوط به آینده است. اسکافیلد جدید، «آنگاه خداوند حسادت کرد»، گذشته» خداوند حسادت خواهد کرد»، آینده. استاندارد آمریکایی جدید، «آنگاه خداوند حسادت خواهد کرد. «نسخه»، NIV استاندارد اصلاح‌شده جدید، «آنگاه خداوند حسادت کرد»، این مربوط به گذشته است. حال سوال اینجاست که آیا آیه در مورد چیزی که اتفاق خواهد افتاد یا چیزی که قبلاً اتفاق افتاده است، به شما می‌گوید. ممکن است به آن ۱۸ زندگی جدید مربوط به آینده است. NRSV ترجمه‌ها اضافه کنم. نسخه استاندارد انگلیسی «آمد» درست مانند آنگاه خداوند بر قوم خود و نگهبان غیرت سرزمین خود رحم خواهد کرد. «بنابراین ۱۸ و پس از «پاسخ» خداوند».

بسیاری فکر می‌کنند که این یک پیشگویی نیست، بلکه شرحی از اتفاقی است که افتاده است. اگر آن را به این شکل درک کنید، آن را به گذشته ترجمه می‌کنید. افعال به معنای یک عمل کامل ترجمه می‌شوند. در چنین مواردی مکتبی بین آیات ۱۷ و ۱۸ فرض می‌شود که در آن فرض بر این است که روز توبه‌ای که یونیل فراخوانده

بود، برگزار شده است. از آنجا که ۱۷ فراخوانی برای توبه بود، فرض بر این است که پیشنهاد توبه چیزی بود که مشاهده شد و سپس در ۱۸ و پس از آن پاسخ خداوند را خواهید دید. این توصیفی از تغییر در رابطه خداوند با قومش در نتیجه توبه‌ای است که از قبل آشکار شده است. سپس این به نقطه اصلی تقسیم در کل کتاب تبدیل می‌شود، همانطور که بولاک و دیگران تفسیر کرده‌اند.

از نظر من، مشکل این است که هیچ اشاره‌ای به روز توبه که احتمالاً برگزار می‌شود، نشده است. این روز فراخوانده شده است، اما هیچ توصیفی از وقوع آن وجود ندارد. و تفسیر بسیاری از آنچه در ادامه متن آمده است، به عنوان روزی که قبلاً اتفاق افتاده است، دشوار است، حتی اگر این فصل فقط به یک آفت ملخ معاصر اشاره کند. منظور من از این حرف این است که به آیه ۱۹ در پاسخ خداوند نگاه کنید. خداوند در آیه ۱۹ می‌گوید: «می‌گوید: دیگر هرگز تو را مایه تمسخر ملت‌ها NIV «دیگر تو را در میان ملت‌ها مایه ننگ نخواهم ساخت» نخواهم ساخت «آیه ۲۰ می‌گوید: من ارتش شمالی را از تو بیرون خواهم راند و مهاجم را از شمال بیرون خواهم کرد «آیه ۲۵ می‌گوید: من به خاطر سال‌های ملخ‌هایی که خورده‌اند، به تو پاداش خواهم داد «اما از همه نگاه کنید ۲۶ می‌گوید: قوم من دیگر هرگز شرمنده نخواهند شد «و ۲۷b نیز ۲۷ مهمتر به آیه ۲۶ همین را می‌گوید: قوم من دیگر هرگز شرمنده نخواهند شد «اگر کسی بفهمد که یوئیل در حال توصیف طاعون ملخ و دعوت به توبه است که بین آیات ۱۷ و ۱۸ مشاهده شد و سپس ۱۸ پاسخ خداوند است و شما آن را به زمان گذشته ترجمه می‌کنید: خداوند برای سرزمین خود غیرت ورزید، او بر قوم خود ترحم عمیق کرد»، چگونه می‌توانید در ادامه آن پاسخ، جمله «قوم من دیگر هرگز شرمنده نخواهند شد «را بیان کنید؟ پس از زمان یوئیل، اسرائیل بارها شرمنده شد.

بنابراین، این ما را به مسئله ترجمه در آیه ۱۸ باز می‌گرداند. اگر به متن عبری یوئیل ۲:۱۸ و نبوت کامل نگاه کنید، یک *و/و* پشت سر هم با ناقص وجود دارد. شما معمولاً ترجمه می‌کنید که «خداوند برای سرزمین خود غیرت ورزید». «آن *و/و* متوالی، زمان ناقص را به طور معمول به فعل کامل تبدیل می‌کند. و عبارت دوم «و بر قوم خود رحم کن «از همان شکل، یعنی *و/و* متوالی با فعل ناقص، استفاده می‌کند. با این حال، اگر در این بحث به نگاه کنید، به عنوان مثال، و همچنین دیگران، استدلال می‌کنند که شکلی که *و/و* متوالی با فعل ناقص Ridderbos است، امکان ترجمه افعال به صورت آینده را منتفی نمی‌کند». اما آنگاه خداوند برای سرزمین خود غیرت خواهد در کتاب Jouon، آن را ترجمه می‌کند. اگر در دستور زبان‌ها جستجو کنید NIV ورزید «این روشی است که دستور زبان عبری کتاب مقدس «که یکی از بهترین دستور زبان‌های عبری محسوب می‌شود، پاراگراف «در بحث خود در مورد «کامل نبوی «می‌گوید: این مفهوم کامل نبوی توسط ابن عزرا، یک محقق اولیه ۱۱۲h یهودی، «حتی به مواردی از *راه بیقتول* مانند یوئیل ۲:۱۸، به تفسیر او مراجعه کنید «گسترش یافته است «به

عبارت دیگر، استدلال این است که شما یک کامل نبوی برای عمل کامل زمان کامل دارید که می‌تواند تا آنجا که به ایده آن مربوط می‌شود، آینده در نظر گرفته شود. این برابری در مورد *و/و* متوالی با ناقص صادق است که واقعاً همان مفهوم را ایجاد می‌کند. بنابراین در اینجا شما به یک مسئله تفسیری می‌رسید که صرفاً توسط یا فقط توسط شکل فعل عبری تعیین نمی‌شود. در مورد کامل نبوی، باید به متن نگاه کنید و قضاوت کنید. اکنون به این موضوع با عوبدیا نگاه کرده‌ایم، «من تو را در میان ملت‌ها کوچک خواهم کرد»، که در مورد ادوم صحبت می‌کند. آیا این در مورد آینده صحبت می‌کند یا «من تو را کوچک کرده‌ام»؟ شما باید با آن در متن دست و پنجه نرم کنید. شکل کلامی به شما امکان می‌دهد به هر دو صورت عمل کنید.

شما می‌توانید یک جمله ناقص با *و/و* متوالی را به عنوان یک جمله کامل نبوی در نظر بگیرید. به نظر من این احتمالاً بهترین کاری است که می‌توان با آن انجام داد. اگر این کار را انجام دهید، آیات ۱۷ و ۱۸ به یک نقطه تمایز اصلی در کتاب یوئیل تبدیل نمی‌شوند. سپس فصل ۲ از آیه ۱ تا آیه ۲۷ ادامه می‌یابد.

در اینجا توقف می‌کنیم و دفعه‌ی بعد به این موضوع می‌پردازیم و کمی بیشتر به یوئیل، به ویژه به یوئیل که در آن نزول روح بر تمام بشر و نقل قول در اعمال رسولان آمده است، می‌پردازیم. سپس بحث ۳۲-۲۸:۲. خود را در مورد یونس آغاز می‌کنیم.

رونویسی و ویرایش توسط تد هیلدبرانت
ویرایش شده توسط کیتی الز
روایت مجدد توسط تد هیلدبندت